'మామూలు మనిషిని నేను'

ఆకాశం నల్లముసుగు వేసుకుంది. వర్షం కుండపోతగా కురుస్తోంది— ధరిత్రి రోదిస్తోందా!! అన్నట్టు చలిగాలులు శూలాల్లా ఎగిరిపడుతూంటే, చెట్లూ చేమలు విరిగి పడుతున్నయ్—ఆకాశం ముక్కలవుతూన్నట్లు! ఉరుములూ, మెరుపులూ, ప్రకృతి విలయతాండవం చేస్తున్నట్లు వికృతంగా ఉంది. తడిక అడ్డంగా ఉన్నా వాన నీళ్ళు సరాసరి గుడిసెలో కొచ్చేసి ఒండుకున్న వంటనీ, పడుకున్న బట్టల్నీ నీటిమయం చేస్తున్నాయి. ప్రమిదలోని ఆముదపు దీపం ఆరిపోకుండా జాగ్రత్త చేస్తూ నర్సింలు రాకకోసం ఎదురుచూస్తూ, బిక్కు బిక్కు మంటూ, పక్కగా ఒదిగి కూర్చుంది రాములమ్మ. కాస్సేపటికి, ప్రకృతి శాంతించింది మిణుకు మిణుకు మంటూ అక్కడా ఆక్కడా మొలిచిన నక్షత్రాలు కాస్త వెలుగునిచ్చాయి.

మెల్లగా తలుపు చప్పుడయ్యింది. గబుక్కున వెళ్ళి తలుపు తీసింది రాములమ్మ. ఒక్క అంగలో లోపలికొచ్చి, తలుపు గడియేసిన అతణ్ని చూసి బిత్తరపోయింది. వెంటనే భయంతో గజగజ వణికిపోయింది.

''చలేత్తున్నాదా, అట్టా ఒణికిపోతున్నావ్? దా... నా గుండెల్లో యేడితో నీ సలి పోగొడతాను''నవ్వుతూ తూలుతూ మీదమీదికి వస్తున్నాడు జోగులు.

రాములమ్మకి గొంతు తడారిపోతోంది. భయం ఉండలా చుట్టుకుపోయి, గొంతుకడ్డం పడ్డట్టయి మాట రావడం లేదు. పిరికితనం బలాన్ని లాగి పారేసిందేమో, దీనంగా కన్నీళ్ళు చెంపలమీదుగా జారుతున్నాయ్.

"రాయే నా రవ్వలడ్డూ... ఇయ్యాల ఈ ఎదవ్వాన ఒదుల్తాదనుకోలేదు. నా అదృష్టం బాగుంది వానా ఎలిసింది, నర్సింలూ రానేదు" ఒక్క దూకులో వచ్చి రాములమ్మని చుట్టేశాడు.

ఇనపకడ్డీల్లాంటి చేతుల్లో చేపపిల్లలా గిజగిజ తన్నుకుంది రాములమ్మ. కాళ్ళతో తన్నింది, వేళ్ళతో పొడిచింది గోళ్లతో రక్కింది లాభం లేకపోయింది. హనుమంతుడిముందు కుప్పిగంతుల్లా అయింది. అన్నీ భరించి తన తృష్ణ తీర్చుకున్నాడు జోగులు. అచేతనంగా పడుంది రాములమ్మ. వెళ్ళిపోవడానికి గడియ తీశాడు జోగులు.

ఎదురుగా నర్సింలు—నర్సింహావతారంలో ఉగ్రమూర్తిలా నుంచున్నాడు. పది నిమిషాల క్రితం సింహబలుడిగా స్వైరవిహారం చేసిన జోగులు పులిలా రాములమ్మని కబళించినజోగులు, ఇప్పుడు పాపభారంతో నర్సింలు ఎదుట పిల్లిలా అయిపోయాడు. పారిపోవడానికి కాళ్ళాడటంలేదు.. జుట్టు పట్టుకుని జోగులు తలని గోడకేసి కొట్టాడు నర్సింలు. తల బద్దలయిందేమో, రక్తం కాలవలు కట్టింది. ఆ చెంపా, ఈ చెంపా ఛెళ్ళుమనిపించాడు. వాడు పెట్టిన గావుకేకలకి వాడంతా లేచొచ్చింది. జరిగింది తెలుసు

కని, జోగులుకి తగిన శాస్తయిందని సంతోషించారు. నర్సింలు కొడుతూనే ఉన్నాడు. ఈ వినోదం చూసి ఆనందిస్తూన్న జనంలోంచి ఒక పెద్దమనిషి ముందుకొచ్చి, నర్సింలు చెయ్యి పట్టుకుని ఆపడంతో ఘట్టం పూర్తయింది.

"వాడు చస్తే నువ్వు జైలుకెళ్ళవలసి వస్తుంది. అప్పుడు నీ భార్యకి తిప్పలు మరీ ఎక్కువయితయి. వీణ్ణి పోలీసులకి ఇచ్చేస్తా. నువ్వు రాములమ్మని చూసుకో" అంటూ ఆ పెద్దమనిషి జోగుల్ని పోలీసులకు అప్పగించాడు. నర్సింలు కన్నీళ్ళతో స్పృహలేక పడున్న భార్యశరీరాన్ని కడగసాగాడు.

చీకట్లను చెండాడుతూ దినకరుడు పరుగుపరుగున వస్తున్నాడు. రాములమ్మ మెల్లగా కళ్లుతెరిచింది. ఏడుస్తూన్న నర్సింలుకేసి జాలిగా చూసింది.

"ఏడుత్తున్నావా, మావా? ఇంకా ఈ పాపిట్టిదాన్ని ఏలుకుంటావా?" అడిగింది.

"రాములూ! ఏందా మాటలు? ఎందుకేలుకోను? నీ తప్పు ఏమున్నాదిందులో? దొంగసచ్చినోడు సేసిన నేరానికి నీకు సిచ్చవేత్తే ఏం నాయం?" రాములమ్మ కళ్ళుతుడుస్తూ అన్నాడు నర్సింలు.

"అయినా లోకం నన్ను సెడిపోయినదాన్ననే అంటుంది. నా వల్ల నీకు సెడ్డ పేరొత్తుంది. ఇంతకన్నా నాను సచ్చినా బాగుండేది" వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది రాములమ్మ.

ఆమెనెలా ఓదార్చాలో తెలీక గుండెలకదుముకుని పట్టుకున్నాడు నర్సింలు. ఆ క్షణంలో అతనికి లోకంమీద తెగ కోపం వచ్చేసింది. బలవంతుడి ముందు బలహీనుడు ఓడిపోవడం నేరమవుతుందా? ఒంటరిగా నిస్సహాయురాలై ఉన్న ఆడది పురుషుడి కామాగ్నికి బలైపోవడం ఆమె నేరమవుతుందా? దహించే శక్తిగల బడబాగ్ని వేగంతో ముందుకొస్తుంటే మాడి మసైపోయిన సమిధలది నేరమవుతుందా? ఇదేం న్యాయం? ఇదేం సంస్కృతి?' ఆలోచనలతో నర్సింలు బుర్ర వేడెక్కిపోతోంది.

రాములమ్మ మనస్సు ఎటో పోతోంది. సరిగ్గా ఆరునెలల క్రితం, తను పనిచేసే వారింటి కోడలు శిరీష సంగతి గుర్తుకొస్తోంది. కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి. ముసురుకున్న ఆలోచనలు ఆపలేక అలిసిపోయి కళ్ళుమూసుకుంది రాములమ్మ. జరిగినది కళ్ళముందు సినిమా రీళ్ళలా కనబడసాగింది.

° ° ° ° ° °

ఆరోజు సాయంత్రం ఆరుగంటలకి కళాభవన్‌లో శిరీష వేసిన పెయింటింగుల ప్రదర్శన జరగబోతోంది. విద్యాశాఖామంత్రి ప్రదర్శనకి ప్రారంభోత్సవం చేస్తారు. ఇంటిల్లిపాదీ తయారయ్యారు కార్యక్రమానికి.

"రాములూ! నువ్వూ రావే చూద్దువుగాని నా బొమ్మలన్నీ పెడతా అక్కడ" అంది శిరీషమ్మ.

"నానా! నాకేం తెలుస్తదమ్మా. మడుసుల మొకాలైతే గుర్తుబడత కానీ సెట్లూ, సేమలూ, పూలు, కొండలూ, ఇయ్యి నాకు మంచిగనిపించవు. ఆటిని సూడాలంటే అచ్చంగ ఆసికాడికే బోయి నీళ్ళతో ఆడుకోని, పూలు గిట్ల కోసుకోని, సెట్లకిందనే కూసోవచ్చు" అంది నవ్వుతూ.

శిరీషమ్మ పకా పకా నవ్వింది. ఆ నవ్వులోని నాదం పాటలా అనిపించింది తనకి. నవ్వుతున్నప్పుడు సొట్టలుపడే ఆమె బుగ్గలూ, చక్రాల్లా గుండ్రంగా తిరిగే ఆమె కళ్ళూ ఆమె అందం పందరెట్లు పెరిగినట్లనిపించింది.

అలాగే రెప్ప వాల్చకుండా ఆమె అందాన్ని చూస్తూ ఉండిపోయిన తననిచూసి— "పోనీ నీ బొమ్మ గీసెయ్యమంటావా?" అంది ఆమె.

"ఛీ. పోండమ్మ అంది తను సిగ్గుపడుతూ.

"రేపు వేస్తాలే. నర్సింలుకి చూపించి 'ఫ్రేం' చేయించమను" అంది. తలలో మల్లెచెండు తురుముకుంటూ. తను సిగ్గుతో కుంచించుకుపోయింది.

రఘుబాబు నల్లసూటూ, బూటూ వేసుకున్నారు. చిలకపచ్చ చీరకి ముదురు గులాబీరంగు పెద్దంచు పట్టుచీరలో, అదేరంగు జాకెట్టుతో, రఘుబాబుగారి పక్కన నడుస్తుంటే చిలక గోరింకలని చూసినట్లే అనిపించింది తనకి. దట్టమైన నల్లటి జడ పిరుదుల మీదగా, ఇటూ, అటూ వూగుతూ ఉంటే, హంసలా నడిచి వెడుతూన్న ఆమెకేసి కన్నార్పకుండా చూసింది తను. "కళ్ళు సెదిరే అందం" అనుకుని మురిసిపోయింది. ఆ రాత్రంతా శిరీషమ్మగారి మంచితనాన్నీ, ఆమె అందాన్నీ తలుచుకుంటూ గడిపింది తను. పైగా మర్నాడు తన బొమ్మ గీసిస్తానందిగా! ఆ మాట ఇప్పుడే మావతో సెప్పకూడదు. ఏకంగా బొమ్మ తీసుకొచ్చి సూపించాలి. అప్పుడు ఆ బొమ్మ సూసి మావ ఎట్టా ఇదై పోతాడో సూడాలి." అనుకుంటూ వలవరింతలాంటి ఆలోచనతో, కలత నిద్దుర పోయింది తను,

తెల్లారి లేచి మావకి టిఫిన్ కట్టిచ్చి, తను పనికెళ్ళింది. ఇంటినిండా జనం! పోలీసులు! ఏం జరిగిందో తెలీక ఆశ్చర్యపోయింది తను. రఘు బాబుగారు పాలిపోయి ఉన్నారు. జ్వరం వచ్చిన మనిషిలా పెద్దమ్మగారు ఏడుస్తున్నారు. పెద్దయ్యగారు బాగానే తిరుగుతున్నారు 'మరి ఏం జరిగుంటుందబ్బా శిరీషమ్మగారినడిగితే అసలు విషయం తెలుస్తుంది.' అనుకుని "శిరీషమ్మగారేరి?" అని అడిగింది తను, అక్కడే నుంచున్న ఆనంద బాబుని

"వదిన కనబడటంలేదు" అన్నాడు అతను ముక్తసరిగా.

తనేం వింటో తనకే అర్థం కాలేదు. 'కనబడక పోవడం ఏమిటి? అంటే?'

అయోమయంగా అడిగింది. మళ్ళీ తనే, "కనబడక పోవడం ఏంటి బాబూ అసలేం జరిగినాదీ?" అని.

"రాత్రి ఫంక్షనయ్యాక, అందరం చాలా సేపు టాక్సీకోసం నుంచున్నాం ఎంతకీ టాక్సీ దొరకకపోవడంవల్ల బస్సుకోసం బస్‌స్టాండ్ నడవడం మొదలెట్టాం. అందరం ఫంక్షనుగురించే మాట్లాడుకుంటూ నడుచున్నాం. బస్సు వచ్చింది ఎక్కేశాం. బస్సు దూరం వచ్చేవరకు ఎవరం గమనించలేదు, వదిన బస్సు ఎక్కలేదని బస్సంతా బాగ కలియ జూసాక, బస్సు నాపి అందరం అక్కడదిగిపోయి. ఆటోరిక్షా సహాయంతో బస్సుస్టాండు వెళ్ళాం. ఆమె అక్కడాలేదు. అదే ఆటోలో 'కళా భవన్' కెళ్ళాం. ఇంటికొచ్చాం. ఏక్కడా ఆమె కనిపించకపోయేసరికి పోలీసు రిపోర్టు ఇచ్చాం. ఇంతవరకూ ఇంకా ఏసంగతీ తెలీదు" ఆనంద్

బాబు కళ్ళలో నీళ్ళు నిండాయి. మరి మాట్లాడలేకపోయాడు శిరీషస్త్రీ కనబడకపోవడ మేమిటి? తనచెవులను తనే నమ్మలేక పోతోంది. దుఃఖం ముంచుకవచ్చింది. కళ్ళొత్తుకుంటూ, అక్కడే నుంచుండి పోయింది లిను. కాస్సేపటికి పోలీసు వాన్ వొచ్చింది. బిలబిల మంటూ, పదిమంది పోలీసు వాళ్ళు దిగారు అందులోంచి. అందరూ ఆత్రంగా అటుకేసి వెళ్ళారు. మోకా ళ్ళకి తల ఆనించి, సీటుమీద ఏడుస్తూకూర్చుంది శిరీష. చెదిన జుట్టు,చిరి గిన చీరా, పాలిపోయిన మొహం, ఆమెను చూడగానే కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరి గాయి తనకి. "రా శిరీషా" అంటూ చెయ్యిపట్టుకుదింపాడు రఘుబాబుగారు. నడవలేక తూలిపోతోంది ఆమె. తను వెళ్ళి మెల్లిగా నడిపించుకొచ్చి మంచం మీద పడుకోబెట్టింది. స్పృహలేనిదానిలా మంచం మీద వాలిపోయింది ఆమె. పోలీసులు చెప్పిన కథనం రెండునిముషాల్లో అంతా పాకిపోయింది. బస్సుకోసం అందరూ నిలుచున్నప్పుడు, ఎవరి మాటల్లో వారున్నారట. తను బస్సు ఎక్కేవారిలో ఆఖరుది. బస్సుకేసి నడుస్తూంటే ఎవరో వెను కనుంచి నోరుమూయించి బలంగా వెనక్కు లాగేశారు ఎక్కనివ్వకుండా. బస్సు కదిలిపోయింది. తను వాళ్ళచేతుల్లో చిక్కుకు పోయింది. వాళ్ళు తనని తీసుకెళ్ళి టాక్సీలో పడేసి టాంకుబండు మెట్లకింద పడేసి, ఒక్కొ క్కరే బలాత్కరించారు. ఎంత పోరాడినా ఆ నలుగురి చేతుల్లో తను నలిగి పోయింది, తరువాత వాళ్ళు ఎటు వెళ్ళి పోయారో తనకి తెలీదు" ఇదీ ఆమె పోలీసుల కిచ్చిన స్టేట్‌మెంటు.

ఆ తరువాత, పోలీసు రిపోర్టురాగానే, పోలీసులు నలుమూలలా గాలిస్తూ, స్పృహలేకుండా పడున్న ఈమెను ఆస్పత్రిలో చేర్చారు. తెల్లవారుజా మున స్పృహ వచ్చింది. మీకోసం అడుగుతూ, వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది. అక్కడ వుండనని గోల పెడుతూవుంటే, ఆమెను ఆస్పత్రినుంచి ఇక్క డికి తీసుకొచ్చాం" అని చెప్పాడు పోలీసు ఇన్‌స్పెక్టర్. వాళ్ళ బాధ్యత

తీరిపోయినట్లు ఇంక, అక్కడి నుండి వెళ్ళిపోయారు పోలీసులు. అంత వరకూ మనిషి ఏమైపోయిందో తెలీక, ప్రాణంతో ఉందో లేదో తెలీక, ఏడుస్తున్న ఇంటిల్లిపాదీ, ఇదంతా విన్నాక అడోలా అయిపోయారు. అంత వరకూ అక్కడ గుమిగూడిన, ఆడా మగా అంతా, ఒక్కొక్కరే మెల్లిగా జారుకున్నారు.

భర్త కోసం తహతహలాడిపోతున్న శిరీష అతను లోపలకి రాగానే అతని కాళ్ళమీదపడి గుండె బద్దలయ్యేలా ఏడ్చింది. ఆమె నేరా పూరడిం చాలో తెలీసివాడిలా, చలనంలేని మనిషిలా అయిపోయాడు రఘుబాబు.

"అమ్మా! వదినకు కాఫీ ఇవ్వమ్మా" అన్నాడు ఆనందబాబు.

"ఇస్తాన్లే. ముందు వాళ్ళ వాళ్ళకి ఉత్తరం రాయమని చెప్పు అక్కయ్యతోటి. వెంటనేవచ్చి ఈవిడని తీసుకెళ్ళిపొమ్మని" అంది ఆండాళమ్మ.

"అదేమిటమ్మా? వదినని పంపించేద్దామా? అంటే ఈ ఇంట్లో ఉండ డానికి ఆమె పనికిరాదా"? ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు ఆనందబాబు.

"ఆవిడ ఈ ఇంట్లో ఉంటే ఇంత జరిగాక, ఇక నీ చెళ్ళెళ్లకి పెళ్ళిళ్ళు కావు. బయట కుక్కలు ముట్టిన విస్తరి, ఇంట్లోకి తెచ్చిపెట్టుకుంటామా? అంగడి బొమ్మ ఇంటిమనిషెలా అవుతుంది?" రుసరుసలాడుతు వెళ్ళిపో యింది ఆవిడ.

చిన్నవాడైనా ఆలోచనాపరుడు, ఆధునిక భావాలు గల ఆనంద బాబు, ఆవిడతో ఏకీభవించలేక పోయాడు.

"అన్నయ్యా! నీ ఉద్దేశ్యం?" అన్నాడు.

"అమ్మమాటాలో నిజం లేకపోలేదు" అన్నాడు తలవంచుకుని.

"ఇప్పుడెందుకు ఈ ప్రస్తావన? ముందు ఆవిడకి కాఫీ పొయ్యండి. వాళ్ళ వాళ్ళు వచ్చాక మాట్లాడుకోవచ్చు. రఘురాబూ! వాళ్ళ నాన్నగారిని రమ్మనమని టెలిగ్రాం పంపించు" అన్నారు సుందరరావు గారు యజమానిగా తన తీర్పు యిస్తూ.

వీళ్ళ మాటలు వింటున్న శిరీష తల తిరిగిపోయింది.

"ఇదేనా వీళ్ళ సంస్కారం? ఇదేనా ఆడదానికి సంఘం కల్పించే రక్షణ? జరిగిన దానిలో తన తప్పేముంది? తనేమైనా వ్యభిచరించిందా? లేచిపోయిందా తన శీలం కాపాడుకోవడంకోసం నలుగురు బలవంతులతో ఎంత యుద్ధం చేసింది తను! ఇదే ఘోరం ఆండాళ్ళమ్మగారికి జరిగితే? లేకపోతే అమె బిడ్డలకి జరిగితే? పాడయిపోయిన వస్తువుని బాగాలేదని తిరిగి వాపస్ చేసినట్లు, పుట్టింటికి పంపించేస్తారుట. ఆడదంటే ఎంతచులకన? ఛీ! ఛీ! అడదాని బతుకు గాజుబొమ్మలాంటిది. ఏ చిన్న రాయితగిలినాచాలు, పగిలి పోతుంది. పగిలిన బొమ్మ పనికిరాదంటూ అవతల పారేస్తారు. కన్న తండ్రినుంచి, కట్టుకున్న మొగుడి వరకూ ఇదొక పరాభవంగా, అవమానంగా భావిస్తారేగాని, 'అబల ఆ స్థితిలో ఏం చెయ్యగలుగుతుందీ' అని అనుకోరు. తోటి ఆడవాళ్ళు? ఏదో కుళ్ళిపోయిన వస్తువును చూసి అసహ్యించుకున్నట్లు అసహ్యించుకుంటారు. అంతేకాని, తామే ఆ పరిస్థితిలో ఉంటే? అని ఒక్క నిమిషంకూడా ప్రశ్నించుకోరు. ఈ సంకుచిత భావాలతో కుళ్ళుతూన్నది సమాజం, కానీ నాలాంటి వంచితులుకారు. పరువు పేరిట న్యాయాన్ని ఉరికంబం ఎక్కించే ఈ సంఘం, సాంప్రదాయాల పేరిట నీతినే సజీవంగా దహనంచేసే ఈ సంఘం నాకొద్దు కొన్ని గంటల క్రితం నన్నూ, నా కీర్తినీ, తెగ మెచ్చుకున్న వీళ్ళు ఇప్పుడు నేనేం చేశానని నన్ను తిరస్కరిస్తున్నారు, నాకు జరిగిన అన్యాయానికన్నా

వారికి జరగబోయే అవమానాన్ని వూహించుకొని నన్ను అసహ్యించుకొనే వీళ్ళ మధ్యే ఒక్క నిముషం ఉండకూడదు. తనూ ఒక మనిషేనని, తనకీ మనసుందని, అది విరిగిన చోట తను ఒక్కక్షణం కూడా వుండలేననీ,

ఈ విశాల ప్రపంచంలో, తన హస్తకళా నైపుణ్యంతో ఎక్కడైనా బ్రతకగలనని నిరూపించాలని అనుకుంది. కానీ, సాంప్రదాయంకోసం చచ్చిపోయే కుటుంబాలు, అలా పోతే మరీ కుళ్ళి, కుళ్ళి ఏడుస్తారనే ఆలోచనతో ఆ ప్రయత్నాన్ని విరమించుకుంటూ. వారి ప్రవర్తన చూసి, వారు చూపే విముఖత భరించలేక, వళ్ళు కోసే కత్తితో ప్రాణాలు తీసుకుంది శిరీష, తన భావాలనన్నింటినీ కాగితంలో రాసి భర్త పాదాలముందుంచుతూ.

మళ్ళీ జనం పోగయ్యారు. "పాపం, తనకి జరిగిన మానభంగాన్ని భరించలేక, ఆత్మహత్య చేసుకుంది" అంటూ ఆండాళ్ళమ్మగారితో సహా అందరూ అనడం చెవులారా విని, కన్నీరు పెట్టుకోవడం కొనవూపిరితో కళ్ళారా చూసి నవ్వుతూ కన్నుమూసింది శిరీష.

o o o o o

"శిరీషమ్మా" అంటూ అరిచింది రాములమ్మ జరిగినదంతా బుర్రలో మెదులుతూంటే.

"హు... పిచ్చిదానా!... ఆ యమ్మని తలుచుకోని బాధపడుతున్నావా? ఆప్ను పెద్దోళ్ళు. పరువూ, మరియాదా అంటూ పానాలు తీస్తారు. ఆళ్ళకి నాయం, సత్యం ఇయ్యి రుసించవు. నిన్నట్లా ఒదులుకోటానికి రఘుబాబు గారిలా సదువుకున్నోణ్ని గాను నేను. మామూలు మనిషిని నేను, సాటి మనిషిగా నీ కష్టాన్ని అరదం చేసుకునే మనిషిని. నాకన్న బలవంతుడొచ్చి నన్ను నాలుగు తన్ని మక్కిలిరగగొడితే, అది

ముందు ఓడిపోవడం నా తప్పయితదా? నా దురదృష్టం అయితదికాని! అది కాదని వాదన్నా అంటే న్యాయశాస్త్రమే తిరిగి రాయించాల, నాయాల్ది" పళ్లు పటపటా కొరుకుతూ ఆవేశంలో చెప్పుకుపోతున్న నర్సింలు కేసి కృతజ్ఞతతో చూసింది రాములమ్మ.

"హూ...వా...! సిన్న పుట్టక పుట్టినా, నీ బుద్ధి మాత్రం మా పెద్దది. పెద్దింటిలో పుట్టిన రఘుబాబుగారికి ఈ మాత్రం బుద్ధుంటే శిరీషమ్మ లచ్చనంగా బతికుండేది. నా బొమ్మ గీసేది. ఇంకెన్ని బొమ్మలు గీసేదో! కానీ తానే గాజుబొమ్మలా బద్దలయిపోయింది. పాపం!" నిట్టూర్చింది నర్సింలును గట్టిగా కౌగలించుకుంటూ, అతని కౌగిలిలో ఒదిగిపోతూ, రాములమ్మ.